

Săgetătorul

Nr. 977 ■ 2 - 8 august 2016 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

„RĂMÂN ÎN PICIOARE CU ZIARUL”

- convorbiri neconvenționale cu dl. Mihai Golescu, directorul ziarului „Argeșul”

Marin Ioniță: 1. Cum e să mergi pe hotar? Cu un picior pe un mal, cu un picior pe celălalt? Literatură și gazetărie. Și timpul, care îți trece pe sub picioare. Cu ce l-ai semănat? Ce a răsărit? Ce a înflorit? Ce a rodit? Dintre sutele și miile de articole pe care le-ai semănat, au fost de folos? Au schimbat ceva în evoluția și reconstrucția orașului? În mentalitățile colectivității?

Mihai Golescu: Cum să fie pe hotar? Ca pe hotar, dacă ai arat și ai semănat ogorul. Dacă înțeleg eu bine, Marine, mă tot bodogănești că m-am apucat de gazetărie, în loc să fac literatură. Adică am încercat să fiu mai practic și mai pragmatic, în loc să cresc păsările paradisului în grădina Verneștiului. Sincer să fiu, n-am avut încredere în suflul meu epic, și nici în realismul socialist din vremea devenirii mele intelectuale. Când, îți amintești bine, trebuia să contribuim și noi, cu pana muiată-n cerneală ideologică, la construirea omului nou. Care om nou, iată, acum, și-a dat credințele la întors și se reformează ca și instituțiile statului până-și pierde identitatea, autoritatea, devenind un hibrid.

După chipul și asemănarea sistemului. Adică adaptabil și interșanjabil.

Da, asta mi se pare mie subiect bun de literatură, dar vorba lui Liiceanu, câți îndrăznesc să deschidă această „ușă interzisă” care poate duce către depresie? Câți au curajul să-și deschidă sufletul și să transmită o stare de alarmă pe care o încercăm mulți dintre noi când ne uităm în jur și, la tot pasul, nu vedem decât criză, dezamăgire, desolidarizare de tot ce înseamnă valoare, onoare, prietenie. Câți au curajul, dar mai ales câți au talentul să pășească pe hotarul literar al acestei lumi care se naște oarecum buimacă și tot mai săracă, deși

Mihai Golescu

toți ne grăbim să tămăiem în draci profitul, proprietatea privată, democrația. Să citesc și eu, de pildă, „Spre globalism în zbor”, văzut din perspectiva lumii a treia. Și care globalism să ne aducă și puțină fericire.

Eu, unul, mărturisesc că mă simt mai bine pe tărâmul gazetăriei pe care l-am păscut de vreo 48 de ani și parcă tot nu m-am săturat de ogrinji din ieslea literaturii, cum le place scriitorilor să glumească pe seama gazetăriei. Deși, ei recunosc, în ieslea jurnalismului de azi rumegă mai mult ierbivorii, salvând la friptura cu care se regalează șacalii care au înșfăcat proprietatea privată în numele comunității.

2. Crezi că ziaristul are un simț mai mult decât omul care scrie literatură? Pătrunde mai adânc în realitate? Are o putere mai mare de a produce schimbări? Își asumă răspunderi pe care nu le au autorii de romane și poeme printre cele mai mari sacrificii de a se pierde în efemer? Situația ingrată de a spăla rufele murdare ale colectivității, dar și satisfacția spectacolului care provoacă atitudini imediate?

M.G.: Da, cred că jurnalistul profesionist are un simț mult mai acut al realității și o răspundere mai accentuată în fața cititorului decât omul care face literatură. Și care mai bate și câmpii. Din păcate, articolul scris nu trăiește decât o zi, după care rareori are o finalitate, fiindcă treaba gazetarului este să semnaleze și să scandalizeze autoritatea, opinia publică. Este treaba autorității să se sesizeze și să ia măsuri, ceea ce nu prea mai face, fiindcă nici ea nu prea mai pune preț pe presă. Uită sau n-a știut niciodată ce spunea Pamfil Șeicaru despre rostul de supapă socială al presei. Dacă atunci când presa critică administrația, deciziile oamenilor politici, nu se iau măsurile convenite, presiunea din cazanul social se mută în stradă, iar strada schimbă puterea fără să stea prea mult pe gânduri, să mai cântărească lucrurile în pagina de ziar, la televizor sau în parlament. Ori pe acest hotar al presei și eu, ca și mulți dintre colegii mei care fac presă, nu rabat la ea, ca să nu zic komproamat, nu avem prea multe satisfacții. Mă doare, de pildă, că ne-am bătut în zadar pentru stațiunea Moliviș, știind bine că șansa județului Argeș stă și în asta. Mă doare că s-a făcut un pasaj subteran la Institutul de Proiectări cu rost comercial, nu de traversare a bulevardului Brătianu într-un loc ultraaglomerat de pietoni. Deseori, când merg acasă, mă văd obligat să „dirijez” circulația pentru ca o mamă să traverseze cu copilul în cărucior năbădăioasa asta de stradă. Mă doare că pe un părculeț dintre blocurile din spatele aceluiași institut, cineva, un grangure probabil, cum îi spuneam nouliu primar azi-dimineață, a pus ochii hrăpăreți să mai ridice un bloc, să ne sufoce de tot, că parcă nu s-a turnat destul beton în Piteștiul ăsta. Și câte altele nu mă dor și le pun în pagina de ziar cu convingerea că totuși efortul pe

Marin Ioniță

care ar trebui să-l facă autoritatea publică pentru a îndrepta lucrurile nu se măsoară cu acela de a construi o piramidă. Sau este la fel?

3. Literatura fecundează gazetăria, gazetăria literatură, când fuzionează în creație izvorâsc opere valoroase sau niște hibrizi?

M.G.: Când o pagină de ziar sau o carte iese de sub „pană” gazetarului care implicit este și scriitor, n-avem decât de câștigat. Cea mai la îndemână dovadă mi-o oferă scriitorul Marin Ioniță, recunoscut ca un ziarist apreciat mult la „România liberă”, dar, în egală măsură, și ca un bun romancier și dramaturg nu doar în aria culturală a Argeșului, ci și a țării. Argumentul cel mai elocvent îl constituie romanul „Drumul din zău”, remarcat de prestigiosul critic Alex Ștefănescu.

4. Pornisei cu pași siguri pe calea literaturii. Ai abandonat acest drum. Cu ce urmări? Ce a câștigat sau a pierdut literatura? Ce a câștigat și ce a pierdut ziaristica? Dar tu?

M.G.: Cum spuneam și mai sus, nu-mi pare rău că-n biblioteca mea nu se află romane scrise de Mihai Golescu.

Muzica zilelor noastre

Numai laude...

...pentru Orchestra Română de Tineret! Înc-o dată, justificat. Fîndcă e bună. Ba chiar foarte bună. A mai bună din țară în momentu' de față. Sudată, rodată și echilibrată. Precisă, pregnantă, real performantă. Cu precădere, entuziasă. Căci oamenii ei arată elan nemaipomenit și de neclintit. Îi văd deseori și întotdeauna sunt proaspeți, energici și cu apetit...

Drept e că-s conduși cu atâta spor de un aprig dirijor. Care îi stărnește, dar îi și strunește, precum trebuie și se potrivește. Robii muzicii îi face când pe scenă sunt. Însă și cuceritori, ajunși la final de cânt. Victorioși meritat, mereu de aplaudat unanim și apasat...

M-am convins din nou, la Ateneul Român. Un' se desfășoară, pentru-a cincea oară, select festival. Cristi Mandea și tinerii lui deschizând cu brio ediția asta. A fost un regal d-ăla triumfal. Cu grei în program. Mendelssohn, Ceikovski, Prokofiev, Fauré. Junele Cazacu, solistu' cellist. Călcându-i pe urme, mult promițător și cutezător, părintelui său. Orizont având din plin favorabil. Iar Dorin Ioniță, dibaci promotor, organizator și pasionat de așa ceva. Fără el, o spun, rândurile astea azi n-ar exista...

Adrian SIMEANU

N-am crezut în ele cum cred în eseurile publicate în paginile cotidianului „Argeșul” - unele adunate și între coperti de carte sub titlul „Nordul moral” - cum cred în interviurile făcute cu reputatul critic Mihai Ungheanu despre literatura

Marin IONIȚĂ

(continuare în pagina 8)

Evocări

Părvu MUTU (1657-1735) (XI)

Petronia Dobrescu, „care s-a ostenit și a reușit să rectifice din temelii această vatră a credinței strămoșești și a spiritualității românești”, conștientizează semnificația prezenței lui Părvu Mutu în această oază de rugăciune și de liniște spirituală: „Faima Robăii, de vatră de sihăstrie, a determinat ca aici să se retragă spre sfârșitul vieții marelă

artist al epocii brâncovenești, pictorul de biserică Părvu Mutu zugravul [1657-1735]. Călugărindu-se, în anul 1721, la Mănăstirea Mărgineni, sub numele de Pafnutie, în anul 1731, se retrage în schimnicie la Robaia, de unde pleacă la cele veșnice în anul 1735 și, la doriința sa, este îngropat lângă biserica mănăstirii”.

Bibliografie selectivă: Valeriu Anania - *Rotonda plopilor aprinși*, București, 1983; Grigore Constantinescu - *Argeșul monumental - enciclopedie patrimonială*, Pitești, 2011; Grigore Constantinescu - *Mănăstirea Aninoasa*, în revista „Lumină lină”, an XVIII (1997), nr. 5; Grigore Constantinescu - *Părvu Mutu*, în revista „Lacrimi”, an II (2000), nr. 1 (2); Teodor Dănilache - *Biserica Trei Ierarhi din Filipeștii de Pădure*, www.creștinortodox.ro; Petronia Dobrescu - *Renașterea Mănăstirii Robaia - o minune a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință*, s.l., s.a.; Vasile Drăguț - *Dicționar enciclopedic de artă medievală românească*, București, 1976; I. Hurdubețiu, Fl. Mîrțu, N. Nicolaescu, Gh. Pârnuță, I. Stănculescu - *Câmpulung-Muscel, ieri și azi*,

În memoria celebrului zugrav muscelan s-a înălțat, în incinta mănăstirii, o monumentală cruce din calcar adus din Vrața (Bulgaria), cruce amplu ornamentată, sculptată de artistul plastic bucureștean Narcis Tudor.

Intenția laudabilă a slujitoarelor Mănăstirii Robaia de a organiza, în stăreție, o expoziție permanentă consacrată picturii Părvu Mutu se constituie într-un binemeritat omagiu adus strălucitului zugrav câmpulungean, împătimitul de frumos veșnic prin scenele pictate în atâtea locașuri de adâncă simțire românească din țară, cel

care și-a depănat firul ultimilor ani de viață la Robaia; un popas la Mănăstirea Robaia va reprezenta, astfel, pentru vizitatori un moment inconfundabil de adâncă trăire spirituală.

Artist plastic remarcabil, inițiator și animator înzestrat al unei școli de pictură cu larg ecou în Țara Românească, în perioada de început a secolului al XVIII-lea, zugravul Părvu Mutu se integrează, prin splendecele sale fresce și icoane, în Panteonul creatorilor inestimabilului tezaur de valori culturale ale neamului românesc.

Grigore CONSTANTINESCU

Câmpulung-Muscel, 1974; Dumitru Manolache - „*Voronețul Munteniei*”, zugrăvit de mâna lui Părvu Mutu, în săptămânalul „Lumina de duminică”, 10. 12. 2010; Nectarie Măgureanu - *Mănăstirea Sinaia*, București, 2000; *Mănăstirea Mărgineni și biblioteca stolnicului Cantacuzino*, www.comuna caragiale.ro; Mircea Păcurariu - *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. II, București, 1994; I. D. Ștefănescu - *Arta feudală în Țările Române. Pictura murală și icoanele de la origini până în secolul al XIX-lea*, Timișoara, 1981; Ion Velcea, Gh. Niculescu - *Prahova. Ghid turistic al județului*, București, 1979; Teodora Voinescu - *Părvu Mutu zugravu*, București, 1968.

In memoriam

Într-o recentă evocare de suflet a evoluției Așezământului monahal din Mușăteștii Argeșului, „Renașterea Mănăstirii Robaia - o minune a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință”, stavrofora

Poezie

Celei de
peste Ocean

Acum mulți ani, în autobuz,
Te-am auzit întâia oară;
Speram de vorba-ți să
m-amuz
Și nu știam c-o să mă doară.

Ne-am re-nălțat, te-am
invitat
S-ascuți concertul de vioară;
Părea că totu-i minunat,
Dar nu știam c-o să mă doară.

Acum departe ai plecat
Și ai să lipsești întreaga vară;
C-ai să revii m-am consolată,
Dar nu credeam c-o să mă
doară!

Iraclie O. GUBAVU

Stau
cu florile

Uneori stau cu florile pe
genunchi
și te aștept ca pe-o amintire
terfelită
la un pahar de votcă
pe terasa unde luna dansează
nud.

Din când în când
liniștea se ciupește de sân,
pășările de toamnă învață
abecedarul viscolului
la clasa pregătitoare,
amiază se dă-n leagăn
plictisită
și murdară de singurătate.

Mai spre adormit de zori
adun gesturile zilei în palmă,
copacii își prind rădăcinile
între buze,
pașii mei de ieri te caută prin
insomnia adâncă
a trotuarului ce duce la
muzeul cu povești de iubire.

.....și te aștept ca pe-o
amintire terfelită
la un pahar de votcă,
să te iubesc pe jumătate
și să divorțez de cealaltă
jumătate.

George BACIU

Este atât
de frumos

Este atât de frumos de noapte
că ar fi ridicol să aștepti
dimineața
pentru a ciupi roua de obraz,
întrebându-mă de ce am
obosit să mor
în cearcănele sânilor tăi,
cumpărați ieri noapte,
pe cinci vorbe, fără rest.

Hai să privim dragostea în
ochi
până o să ne crape sărutul,
iubindu-ne pe de rost.

George BACIU

Viața bate Poezia...

Privindu-mă în oglindă...

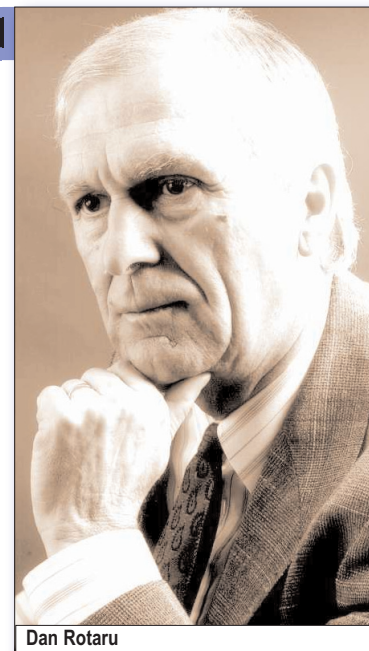
Sunt unul dintre aceia care se
îndoiesc, în orice clipă, cu orice
faptă, la începutul oricărui vis, de
sine. Nu mă mai pot nicicum
acomoda cu lumea, de parcă n-aș
fi fost pregătit pentru ea. Sau ea
pentru mine?! Prea multe iluzii și
prea multe speranțe într-o
viitoare „corectare” a mea nu-mi
făuresc. Optimismul nu e
molipsitor, angoasele,
pesimismul - da! Nu-mi rămâne
decât - atâta cât va mai fi cazul -
să mă suport așa în continuare.
Chiar dacă voi trăi
într-o permanentă și dureroasă
iluzie. Pentru că iluziile și
sașietatea sunt de neconcepț
simultan. Una e să trăiești ce e în
jurul tău, alta să urmărești ceva ce
e dincolo de lume. Am avut, și
încă mai am, oroare de cei
„așezați în gânduri”, „sătui de
ei”, care-și practică orgoliul ca pe
cea mai dreaptă religie. Am obosit
de mine. Perspectiva mi se reduce
de la o zi la alta, dorința de a fi în
lume se izbește (din ce în ce mai

des) de ceilalți ca de un zid, astfel
că nu-mi rămâne decât să mă
retrag și să-mi ling rănilor iluziei.
O demolare, zilnică și dureroasă,
a destinului mă face să fiu „treaz”
în orice clipă, să fiu mereu „de
gardă” la viață, ca un medic la
capul unui muribund. Sterilitatea
visului și neputința de a lua în
serios avatarurile vârstei - deci,
pe mine însumi - mă fac uneori să
mă-ntreb dacă într-adevăr îmi pot
revendica trecutul, așa cum a fost
înregistrat în diversele istorii
exegeze sau dicționare literare ale

vremii. Mă consider o victimă a
propriilor apucături ale gândului.
Fie că a fost vorba de libertate, de
iubire sau de scris, de poezie.
Toate, văzute întotdeauna ca niște
neșanse de neîntrerupt, de către
cineva, cumva. Nici urmă de
hegemonie a mea asupra-mi! Ci
doar o dureroasă, o istovitoare
oboseală, cumva atavică.

Dar cum ar fi arătat, oare, o
revendicare totală a mea de către
mine? Și cine mi-ar fi vegheat -
așa cum și azi o mai fac unii
oameni, cunoscuți sau
necunoscuți, dar, toți, dragi mie -
destinul?

Dan ROTARU

Dan Rotaru

Muzica zilelor noastre

În Cetate,
nu e concediu...

Abia sfârșită „Zilele muzicale româno-americane” și
concursul „Carl Filtsch”, că se și pune la cale altă
manifestare de anvergură, acolo. „Sibiu Opera Festival”,
ediția a cincisprezecea. Organizator tradițional,
Filarmonica de Stat, din urbe. Instituție în care se face

cultură bogat. Motiv să-i treci pragul oricând și-apoi
să pleci câștigat...

Ei bine, anul acesta, melomanii dornici s-or
(re)întâlni cu Puccini și Mozart. Oana Andra și
Ruxandra Donose. Ioan Ivan-Roncea, Adrian
Morar și Gabriel Bebeșelea. Rachel Kelly, Toni
Bardon, Paul Basacopol, Cristina Radu și alții. Cu
Operele Naționale din Timișoara și Cluj-Napoca.
Da' și cu tinerii soliști în domeniu, participanți la
„VOX ARTIS”, prilej pentru dânsii de afirmare util.
Nu vor lipsi nici corul „Madrigal” și Teatrul „Stela
Popescu”, din București. Se vor cânta, din belșug,

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Mihail Octavian SACHELARIE

(n. 14 iulie 1954, Topoloveni, județul Argeș)

Sociolog, conferențiar universitar doctor, Universitatea din
Pitești; redactor, publicist; director, Biblioteca Județeană „Dinicu
Golescu”, Argeș. Profesor asociat, Centrul de Formare Continuă
Muntenia, Universitatea din Pitești. Membru, colectivul de
redacție al revistei „Cultura” (1998); director al suplimentului de
cultură civică „Agora”; membru, colectivul de redacție al revistei
„Buletin cultural argeșean”.

Colaborări: „Biblioteca”, „Cultura”, „Argeșul”, „Agora”,
„Zori de Zi” etc.

Volume reprezentative: „Contribuția literaturii tehnice la
formarea și perfecționarea forței de muncă - cercetare
sociologică” (în colaborare), Biblioteca Centrală de Stat a
României, București, 1981; „Argeșeni în spiritualitatea
românească” (în colaborare), vol. 2, Editura Bibliotecii Centrale
de Stat, București, 1988; „De la mentalitatea bibliofagă la
«Evenimentul zilei»”, Editura Paralela 45, Pitești, 1997;
„Resursele umane, o provocare pentru managementul
contemporan” (în colaborare), idem, 1998; „Mass-media sub
imperiuul violenței”, Editura Lică, Pitești, 2002; „Probleme de
sociologia educației” (coordonator), Editura Universității din
Pitești, 2002; „Introducere în managementul de bibliotecă” (în
colaborare), Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2003; „Universul
comunicării (concepte sociologice)”, Editura Universității din
Pitești, 2005; „Sociologia comunicării” (în colaborare), Editura
Paralela 45, Pitești, 2006; „Universul lecturii. De la Gutenberg la
Google” (în colaborare), Editura Do-minor, București, 2008;
„Biblioteca - Informație, Comunicare, Cunoaștere” (în
colaborare), Editura Tiparg, Pitești, 2008; „Triunghiul cunoașterii
- carte, lectură, bibliotecă”, Editura Paradigme, Pitești, 2012;
„Templul viselor”, Editura Tracus Arte, București, 2015.

Zina PETRESCU

(n. 15 iulie 1946, comuna Stâlpeni, județul Argeș)

Poetă, prozatoare.

Debutază cu versuri în revista „Argeș”, 1962. Din 1962,
publică în ziarul local și alte publicații din țară, în almanahuri și
culegeri literare.

Volume de autor: „Trecere prin viață”, versuri, Editura Tip
Naste, Pitești, 2004; „Rău de stele”, versuri, Editura Calende,
Pitești, 2005; „De vorbă cu tine, Doamne”, versuri, Editura
Altum, Pitești, 2005; „Hanul din amintire”, catrene și fabule,
Editura Altum, 2006; „Neveghia la iubire”, schițe și povestiri,
Editura Altum, Pitești, 2008; „Jurnalul pentru doi năzdrăvani”,
Editura KML Print, București, 2009; „La fereastra de poveste -
Schițe și povestiri”, Pitești, 2012; „Trei jivine”, Editura Altum,
Pitești, 2012; „La ferestre de poveste” (schițe și povestiri),
Editura Ordessos, Pitești, 2012; „Peripeții cu Grivei, Miau,

Brăduț și prietenii lor”, schițe și povestiri, Editura Ordessos,
2015.

În curs de apariție: „Se îndrăgostise de Ea...” (schițe și
povestiri).

Premii, în număr de 28, printre care: Premiul I - Poezie,
Festivalul-concurs „Elena Farago”, Craiova; Premiul I, Concursul
de creație literară „Traian Demetrescu”, Craiova; Premiul I,
Festivalul concurs „Baladă pentru acest pământ”, Caracal;
Premiul al II-lea, festivalul-concurs „Imnurile patriei”, Calafat;
Premiul al II-lea, proză, Festivalul-concurs „Tudor Arghezi”,
Târgu-Jiu; Premiul Special al Juriului, Festivalul-concurs „Elena
Farago”, ediția a IV-a ș.a.

Nicolae IONESCU

(n. 18 iulie 1959, Mozăceni-Deal, județul Argeș)

Muzeograf, bibliotecar, Muzeul Județean Argeș; profesor de
istorie. Publicist, poet.

Colaborări: „Argeș” (debut publicistic, 1976), „Junimea”,
„Calende”, „Cafeneaua literară”, „Restituiri”, „Viitorul
Argeșului”, „Argeșul” („Săgetătorul”).

Volum reprezentativ: „Sfârșit de mileniu”, Editura Pan
Arcadia, Pitești, 2000.

Volume colective: „O vârstă plină de glorie” (1978), „Țara din
inimi” (1979).

Premii: Premiul II, Concursul de poezie *Leoaică tânără*,
iubirea, organizat de revista *Cafeneaua literară* în colaborare cu
U.S.R., filiala Pitești (2007).

Gheorghe PUFU

(n. 18 iulie 1956, Mioveni, județul Argeș)

Preot conferențiar doctor, Facultatea de Teologie,
Universitatea din Pitești, secretar științific, publicist. Doctor în
Psihologie.

Volume reprezentative: „Predica de pe Munte”, București,
1999; „Spiriți și materie în lumina învățaturii creștine”, Pitești,
2000; „Faptele Apostolilor. O carte a prototipurilor”, Pitești,
2000; „Misiunea Sfântului Apostol Pavel în cartea Faptele
Apostolilor”, Editura Universității din Pitești, 2006.

Premii, distincții: iconom stavrofor (1977); Premiul de
exelență al cotidianului *Argeșul* (1999); *Crucea Patriarhală*,
Patriarhia Romană, 2000; Diploma de Onoare, pentru activitatea
depusă în slujba Bisericii (2002).

Lena CONIȚA / Elena PREDESCU

(n. 19 iulie 1949, Titu, județul Dâmbovița)

Stabilită în Ștefănești, Argeș, din 1953.

Poetă; membră, U.S.R.

Debutază cu versuri în revista „Sânziana” a Liceului „Zinca
Golescu” (pseudonim Elena Dică); publică poeme în revista
„Luceafărul” (între 1981-1985), sub îndrumarea poetului Geo
Dumitrescu, semnând cu pseudonimul Elisea Codreanu, în „Ziua
Literară” (pseudonim Conița Lena), 2003.

Colaborări: versuri, „Ziua literară” (2003-2005), „Convorbiri
literare”, „Poesis”, „Argeș”, „Săgetătorul”, „Nord-literar”,
„Cafeneaua literară” etc.; proză, „Ziua literară”, „Argeș”,
„Societatea argeșeană”.

Debutază editorial cu volumul „Ușă de biserică”, Editura
Junimea, Iași, 2004. Alte volume de versuri „Kenzo, floare
cheală”, Editura Tiparg, Pitești, 2006; „Supradoza, poeme de uscat
zilele”, idem, 2008.

Premii: Premiul pentru cartea de poezie, Festivalul *Sensul
iubirii*, Turnu Severin, 2005; Premiul de debut al U.S.R., Filiala
Argeș, 2006; Premiul pentru literatură al revistei *Argeș*, 2008.

Gheorghe NICOLESCU

(n. 21 iulie 1946, Pietroșani, județul Argeș)

Profesor universitar doctor, prodecan, Facultatea de Științe
Socio-umane, Universitatea din Pitești; muzeograf, arhivist, șef de
compartiment, comandant, publicist, redactor șef al Buletinului
științific, editat de Catedra de Istorie, Universitatea din Pitești;
fondatorul Filialei Argeș a Comisiei de Istorie Militară. Membru,
Comisia Română de Istorie Militară.

Volum reprezentativ: „Relații româno-franceze în anii
Primului Război Mondial. Misiunea H.M. Berthelot în România”
(teza de doctorat), Editura Universității din Pitești, 2005.

Lucrări în colaborare: „Documente privind istoria militară a
poporului român: 2 septembrie 1944 - 12 mai 1945”, I-V,
București, 1980-1985; „Tratate, convenții militare și protocoale
secrete. 1941-1945. Destine la răscruce”, București, 1995; „Relații
militare româno-engleze. 1918-1947”, Pitești, 1998; „Relații
politico-diplomatice și militare româno-italiene. 1914-1947”,
București, 1999; „Preoți în tranșee. 1941-1945”, București, 1999;
„Preoți în luptă pentru Marea Unire. 1916-1918”, București, 2000;
„Relațiile militare româno-germane. 1939-1944” (coordonator),
București, 2000; „Șefii Statului Major General Român. 1859-
2000” (coordonator), Editura Europa Nova, București, 2001;
„Guerre et societe en Europe” (responsabil de volum), Editura
Europa Nova, București 2004; „Calvarul prizonierilor români din
Primul Război Mondial. Mărturie documentară”, Editura
Universității din Pitești, vol. I, 2006, vol. II, 2007, vol. III, 2008;
„Atașării militare transmit... 1930-1940”, vol. V, coordonator,
Editura Nagard, Lugoj, 2009; „Atașării militari români în primul
deceniu interbelic. Rapoarte”, Pitești, 2014.

Distincții: *Mareșalii României*, *Episcop general de brigadă*
Partenie Ciopron, oferite de către Revista de Istorie Militară.

Valentina SECARĂ

(n. 21 iulie 1935, Caracal, județul Olt)

Cadru didactic asociat, limba rusă, Facultatea de Litere și
Istorie, Catedra limbi străine aplicate, Universitatea din Pitești,
publicistă. Profesoară, Școala Nr. 9, Pitești.

Colaborează la publicații de specialitate cu studii și articole.
Volum reprezentativ: „Negația în literatura sovietică”, Pitești,
1980.

Premii

Cununa de lauri de la Tomis a ajuns la Pitești

Un eveniment cultural deosebit, care trezește interes național, organizat de câțiva ani de Uniunea Scriitorilor din România, a avut loc și în vara aceasta în Casa Scriitorilor de la Neptun. Este vorba despre *Turnirul de poezie*, sprijinit financiar de Ministerul Culturii și desfășurat în parteneriat cu Primăria Municipiului Mangalia. Ajuns la cea de-a șasea ediție în 2016, *Turnirul* începe să se înnozească inclusiv prin tradiție, nu doar prin calitatea ideii, reușind să reunească poeții și să-i provoace la o frumoasă și o amicală întrecere. Întâlnirea, solară și la propriu și la figurat, a avut loc în luna iulie și a constituit *un joc intelectual al inspirației, al efervescenței creatoare și al valorii poetice*. Scriitorii înscriși în concurs, reprezentând nouă filiale din țară ale USR, au fost grupați în patru echipe care se

subțiau în urma lecturilor, printr-o selecție făcută de un juriu specializat (președinte Nicolae Manolescu, împreună cu Gabriel Ghifu, Angelo Mitchievici, Adrian Popescu, Traian Ștef și Alex Ștefănescu). Filiala Pitești a USR a fost reprezentată de trei poeți: Mircea Bârsilă, Liviu Capșa și Virgil Diaconu. După primul tur de lecturi, juriul i-a lăsat în concurs pe Mircea Bârsilă și pe Liviu Capșa. Al doilea tur a fost trecut doar de Mircea Bârsilă, desigur, alături de câte un coleg din celelalte trei echipe formate din poeții altor orașe/județe. Îmbucurător a fost însă faptul că Mircea Bârsilă a reușit să treacă și de ultima rundă, grație notelor mari obținute de la juriu. Prin urmare, cunoscutul poet piteștean a fost desemnat câștigător, alături de Leo Butnaru (poet și traducător - colaborator constant al revistei „Argeș”), rezultatul final înfrățind încă o dată, simbolic și cultural, românii despărțiți de Prut - dintre românii moldoveni făcând parte și Leo Butnaru. Astfel, în urma ingeniosului concurs, *Cununa de lauri de la Tomis* a fost adusă la Pitești, ceea ce onorează orașul nostru.

Mircea Bârsilă nu mai are nevoie de nicio prezentare aici, pentru că argeșenii l-au desemnat de mult timp cel mai valoros și mai cunoscut poet al nostru. În ultimii ani, el a fost prezent cu grupaje poetice în revistele de profil de *raftul întâi* din țară, numai anul trecut (2015) el obținând și trei premii importante: premiul revistei *Convorbiri Literare* de la Iași, pentru

Mircea Bârsilă

poezie; premiul revistei *Luceafărul de dimineață* din București (revistă de cultură a Uniunii Scriitorilor din România); Marele premiu pentru poezie acordat de Comitetul Director al USR la Festivalul internațional de literatură „Tudor Arghezi” din Târgu-Jiu.

Chiar dacă poetul s-a întors de la Neptun întristat de faptul că unul dintre colegii săi de filială și implicit de echipă s-a revoltat împotriva sa și l-a contestat în direct, încercând probabil să determine juriul să-l scoată din concurs, Mircea Bârsilă ar trebui să vadă doar partea bună a lucrurilor și să nu uite că și în cultură se *faulțează*.

Așadar, felicitările noastre, inspirație și mai multă colegialitate... din partea colegilor!

M.G.

afară și-n sală, lieduri și arii, piese corale celebre. Va fi chiar și musical, iară la final, beethoveniana a noua va încununa, sub bagheta austriacului Mark Strigler, efortul artistic a două treimi din apropiatu' Răpciune. Prefățând laudabil, promițător și tentant sezonul următor din burgul ardelean. Și demonstrând încă o dată, cu vârf și-ndesat, că filarmoniștii din Cetate muncesc respectabil, harnic, admirabil. Voi fi printre ei, ca de obicei...

Adrian SIMEANU

Florența Eugenia VONICA

(n. 22 iulie 1950, Giurgiu, județul Giurgiu)

Profesor universitar doctor, Institutul de Învățământ Superior din Pitești, secretar științific, Colegiul Universitar de Instituturi/ Facultatea de Științe ale Educației; șef, Catedra de filologie; manager, Învățământ Deschis la Distanță, cercetătoare în domeniul filologic. Publicistă.

Volume reprezentative: „Limba română pentru studenții străini” (profil tehnic), București, 1981, Pitești, 1983; „Latitudes combinatoires des adverbes spatiaux en français et en roumain”, Pitești, 1981; „Coeziunea verb + adverb în sistem comparat română/franceză”, Pitești, 1982; „Trăsături caracteristice ale modurilor verbale nepersonale”, Pitești, 1997; „Morfo-sintaxa limbii române”, Pitești, 1999; „Ghid de conversație arab-român”, în colaborare, Pitești, 1999; „Ghid metodic de practică pedagogică”, Pitești, 2000; „Morfologie. Părțile de vorbire flexibile”, Pitești, 2001 ș.a.

Amalia Elena CONSTANTINESCU

(n. 25 iulie 1975, Pitești, județul Argeș)

Scriitoare, membră, Uniunea Scriitorilor din România (2007). Doctor în filologie. Redactor, publicațiile „Show-Șoc”, Fundația Națională „Speranța”; fondator, președinte executiv, Cenaclul literar-artistic „Timpul unei flori”. Colaborator, săptămânalul teologic „Argeșul Ortodox”. Serie rubrica de cronică literară „Timpul unei flori” (Revista „Argeș”, suplimentul literar „Săgetătorul”) și pe cea cu specific religios „Poeți la ceas de rugăciune”, în „Argeșul Ortodox”.

Debut, proză: 1992, ziarul „Tineretul liber”, București; debut, poezie: 1993, revista „Show - Șoc”, București.

Debut editorial: „Timpul unei flori”, versuri, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 1995. Alte volume reprezentative de versuri: „Comercianții de cuvinte”, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 1996; „Durere în Paradis”, Editura Paralela 45, Pitești, 2000; „Clipe și gânduri”, Editura Tiparg, Pitești, 2009; „Saiury”, versuri, Editura Tipo Moldova, Iași, 2013.

Volume colective, antologii: Traian Gârduș, *Caleidoscop epigramatic*, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2000; Marin Ioniță, *Roata lumii*, romane de buzunar, volumul I, Editura Tiparg, Pitești, 2000; Mircea Meleșteu, *Parodii din dragoste*, Editura Paralela 45, Pitești, 2000; Almanahul *Lumina Divină*, Timișoara, 2002; *Cenaclul „Liviu Rebreanu” la 55 de ani*, volum omagial, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2004; *Juventuda 3 - Antologie de poezie*, Editura Juventus 2007, Pitești; *Mărire-ntru cele-nalte! Antologie de poezie, proză și muzică religioasă*, Editura Sieben Publishing, București, 2007; *Poesys15 - Zei și zile (plurilingv II)* - Antologia Festivalului Internațional *Noptile de poezie de la Curtea de Argeș*, 2011; antologiile de poezie *Vama literară: Al treilea val, a șaptea poartă, a 11-a poruncă, generația așteptămului*, vol. I, Proiect / supliment al revistei „Vama literară”, Editura Agentpress, București, 2012; *Microantologie de poezie urbană contemporană*, Editura Ștef, Iași, 2013; *Antologia scriitorilor piteșteni*, Editura Tiparg, Pitești, 2013; *Antologie de poezie română contemporană*, *Anthologie de poesie roumaine*

contemporaine, *Contemporary romanian poetry anthology*, *Anthologie der heutigen rumänischen dichtung*, vol. III, Editura Tipo Moldova, Iași, 2014.

Premii, distincții: Premiul I, concursul *Triunghiularul de literatură Ion Barbu*; Premiul special al Juriului pentru creativitate la concursul național de poezie; Premiul special al Juriului la Concursul național de Creație Literară pentru Tineret *Mircea Eliade*; locul 18 pe țară din 9000 de participanți la concursul de poezie „Pepiniera cu genii”; Diplomă și Titlu de *Fiică a Argeșului* pentru prestigiul moral, social și civic, cu prilejul Sărbătorilor Argeșului și Muscelului, ediția a V-a, secțiunea: Cultură, 3 septembrie 2011; Premiul special al Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului pentru volumul *Sayuri*, în cadrul Premiilor Filialei Pitești a Uniunii Scriitorilor din România pe anul 2013 (27 noiembrie 2014).

Cătălin PETRESCU

(n. 25 iulie 1961, București)

Profesor limba și literatura engleză și franceză, Școala Gimnazială *Mihai Eminescu*, Pitești. Traducător, publicist, eseist, referent științific, lucrări de specialitate.

Colaborări: „Sânziana”, „Argeșul”, „Argeșul ortodox”, „Mondorama”, „Cuget, simțire și credință”, „Junimea”, „Aripi”, „Cafeneaua literară”, „Școala argeșeană” etc.

Traduceri din: Pierre Daninos, Carson McCullers, Antonio Amuri, John Boyton Priestley, Morley Callaghan, Rudyard Kipling, Byron, Paul Eluard, John Montagne.

Autor prefețe: volumele „Poezii și ghicitori”, „Taina gândurilor”, de Valeriu Dumitrescu.

Referent științific: Steluța Istrătescu, *The Kitten in the Mitten* (2009), *All Right! Let's Practise English. Workbook for 5th and 6th Formers* (2010) ș.a.

In memoriam

Ion Nestor GOGONCEA

(n. 19 iulie 1904, Priboieni, județul Argeș - d. 1 noiembrie 1983, Pitești, județul Argeș)

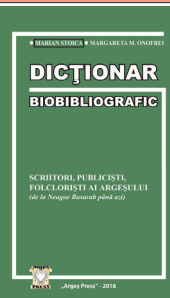
Învățător, poet, publicist, eseist, prozator. Fondator, Căminul Cultural Teiu-Vale.

Colaborări, revistele: „Prietenul nostru” (Câmpung Muscel), „Solidaritatea” (Câmpung Muscel), „Satul” (București), „Poporul Românesc” (Pitești), „Revista Noastră” (Curtea de Argeș), „Argeș” (Pitești).

De procurat!

Dicționarul biobibliografic

Vă reamintim că a apărut cea de-a doua ediție a „Dicționarului biobibliografic”. Scriitori, publiciști, folcloriști ai Argeșului (de la Neagoe Basarab și până astăzi), la Editura „Argeș Press”. Cartea are 430 de pagini și poate fi procurată de la secretariatul ziarului „Argeșul” (b-dul Republicii nr. 88) din Pitești, tel. 0248-217704.

Criteriile criticii literare

Încă din antichitate au fost lansate unele idei ale criticii literare, fiind vorba, în primul rând, despre filozoful grec Aristotel (384-322 î.e.n.), scriind „Poetica”, și poetul latin Horațiu (65-8 î.e.n.) transmitemd regulile poeziei prin lucrarea „Ars poetica”. Ideile le-au fost continuate și dezvoltate în epoca modernă prin contribuția iluministilor critici ai literaturii universale, în special din Anglia, Franța, Italia.

În patria lui Eminescu, critica modernă profesionistă începe cu Titu Maiorescu (1840-1917), prin apariția „Convorbirilor literare”, revistă a Societății literare „Junimea” din Iași, fondată în anul 1867, al cărei rol, scria mentorul junimist, era îndreptat „spre o tendință critică mai pronunțată asupra actului artistic”.

Astfel a fost lansată „Direcția nouă” în literatura română, traiectorie pe care au urmat-o: Alecsandri, Eminescu, Goga, Caragiale și alți scriitori comentați favorabil în „Criticele” sale, atât pe criterii estetice, cât și de fond, posteritatea confirmându-i aprecierile. Dar cum „înțelegerea răului este o parte a îndreptării”, spiritul critic maiorescian se opunea mediocrității, atacând în termeni duri „beția de cuvinte” a numiților „oratori, retori și limbuți”: „Fără îndoială, în mijlocul unei activități critice pentru răspândirea lucrărilor sănătoase se va simți pe ici, pe colo și necesitatea unei loviri directe în contra nulităților, care se amestecă fără chemare în ale literaturii; un energic «în lături!» va trebui dar din când în când să fie rostit în orice mișcare intelectuală” („Poeți și critici” – 1886).

E ușor, așadar, a ne da seama cât de important a fost și rămâne rolul criticii literare pentru ca actul artistic să pătrundă în forma lui cât mai elevată în plan cultural, prin originalitate și prin respect nețărmit față de nepieritoarea noastră comoară – limba română.

Nu mai pe fundamentul obiectivității critice au strălucit pe scara valorilor numeroase voci autentice ale scrisului românesc, românii făurindu-și propria istorie literară „de la origini până în prezent”, integrându-se în fenomenul cultural european și universal.

Scriitorul francez Francois Marie Arouet (Voltaire) scria: „Acela care, în criticele sale, va include jignirile violente, ignoranța, reaua credință, eroarea și impostura în locul argumentelor, va stârni și disprețul oamenilor de bine”.

Convingător rămâne și îndemnul olimpienului Maiorescu, potrivit căruia îndepărtarea răului dintr-o creație literară se poate face cu eleganță și bun-simț, nu cu ocări și cu sudalme. Nici laudele nemeritate nu sunt folositoare nimănui.

Distinsul nostru contemporan Nicolae Manolescu, într-un mai vechi număr al „României literare”, aducea câteva recomandări de ordin tehnic: „Dacă opera literară este deseori ambiguă, critica trebuie să fie întotdeauna clară. Criticul nu are voie să nu știe ce vrea să spună; ceea ce e bine gândit, se exprimă clar. Pe criticul prost îl cunoști după felul complicat în care se exprimă despre cele mai simple lucrări. Critic bun este acela care, dimpotrivă, știe să spună simplu cele mai complicate lucruri. Nu trebuie să fim sofisticati în idei și în limbaj”. Poate vor simți această lovitură „nulitățile care se amestecă fără chemare în ale literaturii”, folosind expresii bombastice și un limbaj sofisticat, neavând, de fapt, nimic de spus.

Gheorghe MOHOR

Polemici borderline

Nu sunt adepta polemicilor de presă, pentru că se potrivesc unui anumit tip de oameni și eu nu sunt acel tip. În cazul de față am un motiv în plus: m-a învățat mama, din copilărie, să nu mă cert cu bătrânii! Așa că ce să-i spun eu domnului Mohor, în urma articolului său dat *presei libere*, să-i împrumut metoda (că *stil* nu pot să-l numesc), să-l jignesc, să-i pun diagnostice (clinice, nu *metaforice*), să fac insinuări despre sănătatea sa fizică și psihică?!... Nu cad în asemenea capcană, prin urmare, nu mă feresc de polemică, dar mă lipsesc de ea în asemenea condiții.

Dl. Mohor n-a suportat să fie contrazis, a luat totul (prea) personal și n-a înțeles mare lucru din ce-am scris eu. A găsit pretextul potrivit, în viziune proprie, ca să-mi dea lecții cu câteva citate (aplicate nepotrivit în context) și să atace persoana mea, în loc să atace doar ideile din text. Prin urmare, asta nu e publicistică, e altceva! Dl. Mohor se descalifică singur, intelectual și uman, cu dezinvoltură și probabil (foarte) mândru de fapta săvârșită, ca un adolescent care face o *ispravă*. Poate că i-ar fi stat mai bine la vârsta sa, *presupus înțeleaptă*, dacă m-ar fi contrazis decent, cu seriozitate, dacă își exprima/argumenta opinia lăsând loc, cu zâmbetul pe față, și altui punct de vedere.

N-a făcut deloc referire la afirmațiile care mi-au motivat intervenția, n-a meditat deloc asupra altei perspective (poate mai îndreptățită decât a sa), s-a erijat în schimb într-un cunoscător autoritar, emfatic și irascibil. O ipostază nepoliticoasă (față de femei, în general), *comună* și foarte nepotrivită pentru ceea ce pretinde că este

Magda Grigore

sau, mai bine zis, pentru ceea ce ar trebui să fie! În loc să-și detalieze punctul de vedere sau să mă *dojenească* înțelept, cu generozitatea și indulgența vârstei venerabile pe care o deține, acest bătrânel cu chip *aparent* blajin se gândește (și vorbește despre) hormoni în loc să se gândească mai degrabă la cele sfinte. Iar de calmul sau plăcerea dialogului, ce să mai vorbim!

Nu-ți trebuie mare coeficient de inteligență să demontezi articolul meu și să percepi că am încercat să concentrez în spațiu tipografic mic mai multe idei de reflecție și să fac aluzie la mai multe straturi de eroare... *fără să-l vizez exclusiv* pe dl. Mohor. N-am avut nici pretenția că ideile mele sunt noi, dar sunt actuale și actualizate, sunt trăite și aplicate concret, la om și la eveniment, așa e firesc. Nu e atitudine mai bună, dacă e mediată de cultură?

N-am spus că dl. Mohor face un studiu critic (nici nu-l cred capabil de așa ceva, i-ar trebui stil *artistic*, nu publicistic, ca să respectăm rigorile). Nu confund critica literară cu publicistica (am făcut 10 ani de filologie, ar fi imposibil), dar cele două concepte nu sunt nici două autostrăzi paralele așa cum crede domnia sa. Publicistica într-un supliment cultural se interferează fericit, așa trebuie să fie, cu gândirea critică îndreptată asupra operelor și autorilor. Critica literară nu se face neapărat în studii elaborate și aplicate, în fond sintagma se referă la evaluarea și interpretarea operei/cărților/textelor, la receptarea unui scriitor; ea poate fi incubată în orice articol cultural/literar, în periodice de profil, se întâlnește în cenacluri, în grupuri de atitudine, chiar și într-o discuție prietenească, la temă. Dl. Mohor nu face nici gazetărie la modul profesionist (nu se oprește la simpla consemnare a evenimentului), nici studiu aplicat, dar face *publicistică literară*, gazetărie *cu pretenții*, consemnează sărguincios și respectuos, inserează citate de efect, invocă nume culturale mari... Nimic însă la idei proprii, de forță, nimic la poziția sa față de subiect, nimic la calitatea limbajului (*viu*)!. Evaluează și apreciază cu ustensilele altora, împrumută ierarhii, *garantează prin acord*, respectă „valorile contemporane”! ... Cunoșc genul acesta de gazetărie - este egal cu „aflatul în treabă la români”!

Totuși, nu termenii de teorie literară au fost miza controverselor noastre. Eu am vrut să-i transmit d-lui Mohor (și celor care citesc și nu cunosc) faptul că Liviu Ioan

Stoiciu este un tip de treabă, care și-a terminat cu succes liceul și care are ceva talent la poezie. Face parte dintr-o generație cu potențial (literar și politic), dar sunt cel puțin 10 poeți mai talentați la ora actuală chiar în generația lui, fără să mai luăm în calcul țesătura poezilor din alte generații. Primele sale două cărți (din anii 1980-1985!) sunt mai bune decât toată suma lui de *fapte* ulterioare, la care face referire dl. Mohor. Din perspectiva celor 13 ani de când sunt membru titular al Uniunii Scriitorilor, cred că știu mai bine decât dl. Mohor cum se face imagine în breaslă, cum se dau premiile, cum se publică, cum se critică... cum se înfrățesc și se înrudesc pe capete (literare) colegii noștri. Din acest motiv am extrapolat discuția, în articolul meu, spre critica literară (cea care aruncă zarurile... ierarhiilor), din acest motiv m-am raportat în final și la orașul nostru, la *impresionismul local* și infatuit cu care se receptează *aici și acum* actul cultural, vizând neprofesionalismul și ipocrizia celor care etichetează cu lejeritate valorile, celor care girează și încurajează veleitarii, relațiile „de cartier” din cultură. Din păcate dl. Mohor nu știe/nu vede/nu aude că în prezent putem să vorbim și în cultură (pe plan național, local) despre *moguli, valeți politici, baroni locali, traficanți de valută* (culturală!), ca să păstrăm termenii asupra cărora nu avem dubii...! Spre deosebire de dl. Mohor, când scriu/dacă scriu, eu vreau să atașez mesajului meu și ideea/dorința/rostul îmbunătățirii lucrurilor. Nu fac publicistică de dragul semnăturii, însăilând câteva citate și nicio *neliniște*... (termen pe care dânsul l-a considerat *maladiv*).

În concluzie, dacă ar fi vrut să treacă examenul la polemică, dl. Mohor ar fi trebuit să nu alunece pe lângă subiect și să-mi răspundă punctual:

Gheorghe Mohor

- în ce fel a dat Liviu Ioan Stoiciu tonul *reînnoirii poeziei în limba maternă*?

- pe ce argumente se bazează când afirmă că poetul a intrat în *conștiința publică*?

Sună bine, dacă n-ar fi livrate astfel cititorilor, frumos ambalate, erori (ne)vinovate. Dacă admonestez asemenea afirmații nu înseamnă că *nu prețuiesc valorile contemporane*, așa cum insinuează dl. Mohor, tocmai pentru că le prețuiesc nu vreau ca *acelea* să fie amestecate sau estomate de „succesuri”!... Dacă am altă părere decât dl. Mohor, nu trebuie nici să ne vorbim nepoliticos, nici să ne jignim, ca să nu obligăm instanța să (ne) elucideze termenii literari, oricum e prea solicitată. I-ar fi prins bine să dea dovadă că e instruit și meditativ (predispus la discuție și nu la ceartă), mult mai bine decât să apară într-o ipostază infatuată, orgolioasă, țanțoșă - de „cocoș” (fără pene, în cazul de față), care crede că discuția cu o femeie este influențată (i)logic de fluxul hormonal!

Magda GRIGORE

PS. Nu aștept neapărat răspunsuri în ceea ce-l privește pe LIS... „prieteni și tui de ce”!

...Restul polemicii, repet, nu mă interesează, mai ales că este vorba despre o *polemică borderline* - într-un supliment *cultural*!

„RĂMÂN ÎN PICIOARE CU ZIARUL”

(continuare din pagina 5)

și cultura anilor 1950-2000, reunite și ele sub titlul „Recurs la memorie”. Ce-am pierdut, ce-am câștigat eu? Caii de la bicicletă.

5. Pălmaș în jurnalism sau rechin de presă la ora actuală, cum te simți? Te-ai afirmat indiscutabil când te pronunțai prin opera ta. Cum este să te exprimi prin alții? Să fii staroste de gazetari, fiecare cu personalitatea sa? Cum reușești să-i coordonezi, să colaboreze, să-și păstreze totuși identitatea? Să fii și manager, să le asiguri pâinea cea de toate zilele, să faci din ziarul tău unul de frunte?

M.G.: Să fim serioși. Pălmaș mă simt, rechin de presă nici vorbă. Păstor la gazetari, care sunt un fel de capre negre pe care n-ai cum să le ții în țarc, da. Nu mă întreba, Marine, cum se ține pe picioare un ziar, că n-am să-ți spun. Știu bine eu, știu bine și colegii mei și mai știu câțiva prieteni care continuă să creadă în rostul presei serioase și de aceea mai pun umărul la căruța asta. Care merge înainte, nu doar în virtutea inerției, ci și a unei voințe vecină cu nebulia. Pe mine, ca manager, pe noi, toți cei de la ziar, un titlu ca „Argeșul”, apărut în dragul nostru de județ în martie 1876, mă obligă, ne obligă să mergem înainte, să fim de „cursă lungă”, să nu ne predăm adversităților, chiar dacă deseori caligrafiam direct pe creier benignele evenimente ale zilei. Care ne cutremură în egală măsură și inima înlăbură și-n județul tuturor matrapzâlcurilor. Ne mântuim singuri și

liberi, că doar ne-am dorit și noi atâta libertatea asta care uneori ne-a ieșit pe nas. Banul a fost transformat în idol, iar omul în robul lui. Delapidarea și impostura ne-au rupt și gura.

6. Ce părere are gazetarul din tine despre politica ce se face azi pe plan național și local? Cum vezi viitorul orașului în care trăiești și pe care îl slujești?

M.G.: Păi, asta voiam să spun când vorbeam de impostură, care a luat locul cu nerușinare valorii. Politicienii așteaptă la coadă la mașini scumpe, iar săracul la cantina socială. Principiul celor mai multora dintre ei: să-mi fac bine mie întâi și pe urmă, dacă mai rămâne ceva, și vouă. Poate mă înșel eu, dar hai să vedem cu ce avere au intrat în politică și câtă au adunat cei mai mulți dintre ei. Sărac și cinstit, nu este decât un slogan lipit pe Iliescu, în rest... Noi, la început, i-am investit cu simpatie, iar ei se întrec în declarații politice pe care noi ar trebui să le publicăm ca pe vorbe dintre cele mai înțelepte. Și măcar dacă ar sta bine cu gramatica, logica ori bunul-simț. Dar nu stau, merg înainte rudimentar și cu ambăț afișând proiectul de viitor al județului anexat, al României prădate.

7. Intelectualul din elita orașului a rupt relațiile cu satul? Ai aruncat cu cenușă în urma ta? De te cheamă, te mai găsește? Ți mai aduci aminte de unde ai plecat?

M.G.: Nu știu dacă fac parte din elita orașului și poate că și din acest motiv aștept cu nerăbdare sfârșitul de săptămână

să mă refugiez acolo unde m-am născut, să simt firul ierbii mângâindu-mi obrazul când, din Dealul Ogrăzii, privesc cerul. Satul, o, satul ăsta, cât de drag îmi este, chiar dacă se întâmplă și-n el multe bazaconii. Îndeletnicirea cu verbul, uneori otrăvit, ca și valorificarea deviantă a curiozității în presa noastră de toate zilele, când discernământul pare să nu mai funcționeze, când catastrofa și fleacul sunt puse pe același plan, mă alungă din „municipiu” în satul care mai păstrează ceva din starea sa naturală. Când vreau să respir un aer mai pur, la propriu, nu la figurat, când nu vreau să mă topesc de canicula care năvălește peste Pitești - cum este cazul și când scriu rândurile de față - mă sustrag actualității jurnaliste sufocate de efemer și alerg degrab la țară. Să-mi regăsesc identitatea pierdută de copil de plugar, fugit de la primordia la datorie de a ara și însămânța porumbul. Dar ce aș mai fi putut face azi cu porumbul? Și cu grâul? Cuptorul în care cocea mama pâinea s-a surpat, am făcut altul, dar n-are cine mai frământa pâinea și s-o coacă așa cum o făceau mamele noastre. Care, pâine caldă scoasă din vatră, ne-o puneau într-o strachină de lut, alături de „colarez”, ca să dau de-a vârul cu Ion și cu Dorin, cu care apoi fugeam la scaldă la „lacul ăl lung”.

8. Copilul care ai fost îți mai iese înainte? Ți pune marea întrebare “Ce ai făcut cu mine?” Ce îi răspunzi? Mai intri în joc cu amintirile? Mai paști vitele? Mai culegi prune? Mai dai cu praștia după ciori? Mai mergi la

scaldă în gârla satului? Te mai dai de-a verii de Rusali? Mai simți mirosul lânii de oi plouate și îmbulucite? Mai asculti urletul lupilor?

M.G.: Parșiv ești, Marine, mă pui să-mi descătușez sufletul, să vorbesc de locul nașterii, de părinți, de familie, de veri și strămoși, de tradiție, de identitate, acum când ne globalizăm, când nu mai este „corect politic” să faci elogiu familiei, fiindcă n-are ce face cu ea corporația, care-l vrea pe individ depersonalizat, o simplă piesă în marele angrenaj al „europenismului”, ori „mondialismului”. Nu vezi că tehnocrația actuală te „ajută” să te eliberezi de religie, de neam, de soț ori de soție, să îmbrățișezi noile valori pe care altădată, noi, ca proștii, le luam drept vicii. Nu, în Dealul Ogrăzii, nu mai urlă lupii, dar îi aud cum urlă abitir la televizor, ori de câte ori îl deschid. Motiv pentru care nu-l prea mai deschid.

9. Ai făcut școala la Oiești, în umbra șantierului Hidrocentralei de pe Argeș. În gura Transfăgărășanului. Aveai printre colegi și fii ai constructorilor? Ai simțit emoția cântecului triumfal al marii epopei? Ce părere are azi gazetarul despre intrarea în insolvență a sistemului hidroenergetic care nu mai poate plăti datoriile pentru că a fost jefuit de “băieții deștepți”?

M.G.: Am făcut școala la Oiești, pe vremea când se lucra la hidrocentrală și mi-e rușine că mai marii țării vând energia pe nimic „băieților deștepți”, ca apoiăștia să ne-o revândă nouă la prețuri nerușinate de mari. Asta e hiba țării ăștea pe care o

iubim, dar nu suntem în stare să punem în fruntea ei oameni de ispravă, nu tâlhari.

10. Reușești să ții pe picioare un cotidian chiar în condițiile actuale când redacția cu renume din capitală și din țară dau faliment rând pe rând? Pe perspective mai are să supraviețuiască „Argeșul” în viitorul apropiat și pe mai departe? El și întreaga ziaristică pe hârtie?

M.G.: Cred - și sper să am dreptate - că presa „pe hârtie” nu moare. Poate că va deveni un lux, cum un lux pare să fie și cartea de hârtie, dar rămâne o necesitate, fără doar și poate. Cine-și permite luxul va continua să prefere să bea cafeaua dimineața cu un ziar în față, ziar din care să „deuceze” lucruri serioase, cu tâlc și cu măsură pentru ziua de azi și de mâine. Altminteri, să-ți pierzi vremea cu turpitudinile jurnalelor, cu păcatele născocite, smintit, chiar nu merită și asta-i presa care se duce pe tobogan la vale, fie că e locală ori națională. De ura din cotidian revărsată în ziar ne-am săturat până-n gât.

11. Și când te vei întoarce la literatură? Cumva în starea de pensionar pe care încă n-o accepți? Încă devreme? Prea târziu ca să nu amețești în vârtejul ei? Te aștept!...

M.G.: Nu, în ciuda insistenței tale, a convingerii tale că trebuia să scriu romane, n-am de gând să schimb macazul spre literatură. Rămân în picioare și pe picioare cu ziarul. Cât va voi Domnul să mă îngăduie, că văd, altminteri, că-i destul de îngăduitor cu mulți.

Manuscrisele se primesc la redacția ziarului „Argeșul”,
b-dul Republicii nr. 88, Pitești. Tel. 0248/217704 și 0248/210060
e-mail: argesul@gmail.com

www.ziarulargesul.ro

Săgetătorul
Director coordonator - Mihai GOLESCU